

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Titiano. 291.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

duit, ita verè omnia ea quæ in hominem cadunt, expleuit. Ad hunc modum passionis quoque tempore calicem deprecatur: hinc illud ostendens, periculis occurrendum non esse: verùm, cùm ingressi sumus ad ea excipienda, fortitudinem ac tolerantiam adhibendam. Etenim ipse crucem, cùm adhuc in eum compararetur, detrectabat. At idem Iudicis sententia cruce damnatus, eam tanquam victor, humeris tollens incedebat.

Petro. 290.

Psal. Imperiorum robur ac firmitas, Dei amicitia est. Ex quo sequitur, eum qui robustè imperium gerit, Dei amicum esse. Mihi enim, ait Scriptura, honorati sunt amici tui Deus: nimis confortatus est principatus eorum. Quocirca si Dei amicus esse studes, fac robustè præsis, hoc est, nec muneribus, nec amicitia, verùm dignitati ac merito ius præbens.

Titiano. 291.

Qui cum Iesu consuetudinem habet, ac mente Iesu consentanea præditus est, contumelias Magistro illatas vlciscitur, ut Petrus: qui, quoniam contumaciæ morbo laborabant Iudæi (ut qui ne ad legem animum adijcerent, ipsis, ut, quicquid Christus loqueretur, audirent, imperantem) famuli, qui ad Sacerdotem attinebat, aurem amputavit, hinc videlicet Sacerdotem inobedienciæ legis seruum esse ostendens, atque ad reluctationis suæ præcisionem gladio indigere.

Eidem. 292.

Nil mirum, quòd vrbs sanguinum, atque homicidarum filij, facinorum suorum focium & homicidam Barrabam mortis periculo liberarūt, ac velut infontem missum fecerunt. Nam cùm parum de cædibus laborarent, ut qui cædibus assueverant, nunc cædium authoribus veniam impertiebant: nunc contra vitæ atque im-

λόγος γενόμενος, πάντα σιωπῶν ἀληθεία τὰ τῆς ἀνθρώπων ἐπλήρωσεν. ἔπας καὶ ἐν τῷ τῆς πάθους κρηρῶ παρατεταί το ποτήριον δεικνύς, ὅτι οὐ χεῖρ ὁμώσε τοῖς κινδύνοις χαρῆν, εἰ σελθόντας δὲ ἐδέχασαι χαρτερῶς. μελετώμενον γὰρ τὸν φαρῶν παρητεῖτο. Σποφαιθέντα δὲ ἐπ' ὧμων ὡς νικηφόρος λαβὼν ἡτομόλει. ἐπελόγιας

Πέτρος. σς.

Ἡ κραταιότης τῆς ἀρχῆς φιλία ἐστὶ θεῶ. ὁ τοίνυν ἀρχὴν κραταῶς, φίλος ἐστὶ θεοῦ. ἐμοὶ γὰρ ἐπιμήθησαι οἱ φίλοι σου ὁ θεός, καὶ ἐκραταιώθησαι αἱ ἀρχαὶ αὐτῆς, γέγραπται. εἰ οὐ φίλος ἐναὶ βούλει θεοῦ, ἀρχὴ κραταῶς. ἔτε δῶροῖς, ἔτε φιλία, ἀλλ' ἀξία ὀρέγων τὸ δίδωμι.

Τίτῳ. σςα.

Ὁ μετὰ Ἰησοῦ ἀναγερόμενος, καὶ ἀκολουθεῖσαι ἔχων τῷ Ἰησοῦ πλὴν ἀφρονοῖαι, ἀμύμει βλασφημιῶν τῷ διδασκάλῳ, ὡς Πέτρος, ὅς ἐπειδὴ ἀνηκόϊαι ἐνόστου Ἰσραῖοι, ἐδὲ τῷ νόμῳ παρεσχόντες ἀκούειν καὶ πάντα ὅσα χεῖρὸς λαλήσῃ διδάσκοντι, τὸ ἔς τῆ οἰκέτῃ ἀπέπεμε, τῆ τῷ ἱερεὶ ἀφρονοντος, δούλον ἐναὶ τῆς ἀπαθείας τῆ νόμου τὸν ἱερέα δηλῶν, καὶ χεῖρὸν τα μαχαιράς εἰς σποτομὴν τῆς ἀπλογίας.

Τῷ αὐτῷ. σςβ.

Οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ τῆς αἰμάτων ἡ πόλις καὶ τῆς φονέων οἱ παῖδες ἔλυσαν τὸν οἰκέον συντολμητῶν βαρβάρων τὸν φονέα, καὶ ἀφῆκαν ἀνεγκλητον. μικρὰ γὰρ τῆς φόνων φροντίζοντες, ὡς ἐν ἔθει φόνων ὑπάρχοντες, ποτὲ μὲν τοῖς αἰπίοις τῆς φόνων ἀφείσῃς ἐχελίζοντο, ποτὲ δὲ τῷ τῆς ζωῆς καὶ τότε ἀφάρ-